Světlo z pouliční lampy dopadá na bílou peřinu. Ačkoli je ještě tma, já jsem vzhůru. Skrz zamřížované okno se dívám na protější pavilon nemocnice. Proč jen ten prášek na spaní nezabral? Otáčím se na druhý bok. Kolik je asi hodin? Určitě už bude brzy ráno. Jenže teď v zimě jsou rána zahalena tmou.

Chce se mi na záchod a tak pomalu vstávám a potichu, abych nevzbudila Jarku, která je se mnou na pokoji, vyklouznu ze dveří. Když se o chvilku později vracím a znovu si lehám do postele, podívám se na budík. Je šest. Za půl hodiny je budíček.

Znovu se dívám z okna. Kolikátého vlastně dneska je? Jak nemůžu spát, tak mi dny splývají. Že by dvacátého třetího? Určitě. Dneska bych tu měla být třetí den. Zítra je Štědrý den. Pustí mě alespoň na něj domů?

To už se ale rozsvěcuje světlo.
„Vstáváme, děvčátka," říká s úsměvem sestra a hned jde o pokoj dál.
„Dobré ráno,"přeju Jarce.
„Dobré, Petruško," odpoví Jarka a zapne svoje rádio.
Soukám se z postele a jdu si omýt obličej. Mám pod očima tmavé kruhy. Aby ne, když už jsem se čtyři noci skoro vůbec nevyspala. Natáhnu si přes košili tričko a obléknu si ponožky.
„Za pět minut je snídaně, už jděte do jídelny."
Jarka se ještě učeše a jdeme.

Nevím proč, ale hrozně se mi třesou ruce. Čajem, nalitým z várnice, jsem si polila ruku. Au, to pálí! Donesu ho k jednomu ze stolů a rozbaluju si tvarohové špičky. Po jídle se zastavím u sestry a ta mi do dlaně vtiskne tři malé tabletky. Pod jejím dohledem je zapiju a jdu na pokoj.

Sedám si na postel a poslouchám rádio. Právě jsou ranní zprávy.
„…dnes, přesně ve dvanáct hodin začne pohřeb Václava Havla…"
Dál už to nějak moc nevnímám. Bože, proč sis Havla vzal k sobě teď, před Vánocemi? Kdyby byl mezi námi, neobjevil by se na Facebooku ten pitomý příspěvek. Cítila jsem už dlouho, že se asi zase zhroutím, ale tohle bylo to co mě „dorazilo".

„Vizita!"
Ach jo. Jdu si sednout s ostatními na chodbu. Naštěstí jsem na řadě mezi prvními.
„Dobrý den," zdravím lékaře.
„Dobr ý den, slečno Karasová, posaďte se."
Sedám si naproti primářovi.
„Jak se vám spí, zlepšilo se to?"
„Ne, pořád spím špatně."
„Buďte trpělivá, ten prášek potřebuje pár dni, než začne být účinný."
Přikývnu.
„A co obavy, strach?"
„Už je to lepší, ale občas se mi rozbuší srdce, cítím takový tlak na hrudníku a taky se celá klepu."
Primář si něco zapsal do mého chorobopisu.
„Zkusíme při obtížích přidat jeden lék, který by ty stavy měl eliminovat."
„Děkuju."
„Myslím, že bych vám na Štědrý den dal propustku, přespala byste doma a ráno by vás dovezli. Ať si užijete Vánoce s rodinou."
„Moc vám děkuji."